

Arrest

nr. 103 518 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 28 september 1987.

Op 30 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 10 januari 2013 gaat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie A.P. (...) Attaché wordt aan de persoon die verklaart zich K., S. (...) te noemen, geboren te Deçan op (...), en welke verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft mei dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

x artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 04.09.2012 werd betekend.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 27.09.2011 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RvV op 06.04.2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 30.08.2012) geldig 30 dagen werd op 04.09.2012 per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft een huwelijksdossier ingediend bij de stad Antwerpen samen met een man van Belgische nationaliteit (R.G. (...), geboren op (...))» Op 20.08.2012 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen.

De burgerlijke stand van Antwerpen bevestigt dat tot op heden geen nieuwe huwelijksaangifte werd gedaan. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene werd op 04.10.2012 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011), Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

X in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 04.09.2012 werd betekend. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

2. Ontvankelijkheid

2.1. In de mate dat de verzoekende partij de vasthouding aanvecht, wijst de Raad op artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voornoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving die is genomen met toepassing van, onder meer, artikel 7 van dezelfde wet, zoals in casu het geval is, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is derhalve niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering in zoverre zij gericht is tegen de vrijheidsberoving. De exceptie van de verwerende partij is in die mate gegrond in zoverre al kan aangenomen worden dat de grieven betrekking hebben op de vasthouding.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen tevens de exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. Zij wijst erop dat de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing over een gebonden bevoegdheid zal beschikken waardoor een nieuw bevel aan de verzoekende partij zal ter kennis worden gebracht en dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is. Zij meent aldus dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 30 augustus 2012 is genomen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt betwist door de verzoekende partij, dat voormeld bevel van 30 augustus 2012 niet werd aangevochten en dienvolgens definitief is, zodat dit bevel principieel uitvoerbaar is. De uitvoerbaarheid van voormeld bevel staat los van de thans bestreden beslissing.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wat de bevelscomponent betreft, wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert haar geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 augustus 2012 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (*RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319*). Er

zou kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering gericht tegen de bevelscomponent (RvS 15 september 2003, nr. 122.790). Evenwel gaat het bevel gepaard met een inreisverbod. Dienvolgens dienen de middelen te worden onderzocht.

2.3. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekende partij dat de verzoekende partij werd gerepatriceerd, zodat het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevoerd. Zij meent echter dat de verzoekende partij nog een belang kan doen gelden daar zij gezien het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 15 april 2013, waarbij haar beroep tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking wordt ingewilligd, in België mag huwen en de bestreden beslissing gepaard gaat met een inreisverbod dat eveneens wordt aangevochten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien ten vierde de bestreden beslissing strijdig is met 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Dat verzoekster integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder alle vorige middelen, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

DVZ was op de hoogte van hetgeen hierboven onder werd uiteengezet, minstens behoorde DVZ hiervan op de hoogte te zijn.

De Belgische staat had en heeft de verplichting, zeker in het geval van een mogelijke schending van art 8 EVRM, beteren accurater te motiveren.

Meneer G. (...) en verzoekster zijn verliefd op elkaar geworden, mevrouw is zo goed als meteen bij meneer G. (...) ingetrokken, waar zij meteen de rol van moeder op nam voor de twee dochters van meneer G. (...) die meneer helemaal alleen probeert groot te brengen, hetgeen niet evident is gelet op de handicap van de oudste dochter en de mentale problemen van de kleinste dochter.

De klik met de kinderen was er ook meteen van bij het begin dat partijen elkaar leerden kennen;

Voor het eerst konden de kinderen ervaren hoe het is om een echt en hecht gezin te vormen, met een papa die gaat werken en een mama die het huishouden doet, met hen speelt en voor hen lekker eten maakt en het verzorgt, iemand die ze kunnen vertrouwen en die hen een geborgen gevoel geeft.

De twee kinderen van meneer G. (...) leiden er zeer erg onder nu dat hun “moeder” van hen is weggenomen en in een soort van gevangenis dient te verblijven.

Ook de ouders van meneer G. (...) zien hun gemoedsrust weer verdwijnen.

Zij waren enorm blij dat hun zoon eindelijk een “goede” vrouw leek gevonden te hebben, en vooral omdat zij zich ook zo bekommert om het welzijn van hun kleinkinderen.

Het zijn dus niet alleen de rechten van mevrouw die geschonden werden, maar ook die van meneer G. (...) én diens 2 minderjarige kinderen.

Het argument dat tegenpartij waarschijnlijk zal opwerpen over dat niets meneer belet om met verzoekster mee te reizen en hun gezinsleven daar verder te zetten, kan hier niet worden hardgemaakt, daar meneer twee kinderen heeft waarvan de oudste zwaar autistisch is, dewelke hier in een speciaal dagcentrum verblijft, en dewelke constante zorg en begeleiding nodig heeft. Ook de kleinste dochter krijgt begeleiding

Deze aspecten zijn onvoldoende onderzocht door DVZ, het gaat hier ook om een werkelijk koppel die zeer graag zouden huwen, en dewelke dan ook de zitting in kort geding van 18 februari 2013 in spanning afwachten om hun huwelijk te kunnen sluiten.

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het vierde middel in haar nota:

“In een vierde middel beroept verzoekster zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;*
- de zorgvuldigheidsplicht;*
- de materiële motiveringsplicht.*

in haar concrete kritiek onder het vierde middel verwijst naar hetgeen zij uiteenzette in haar feitenrelaas en naar haar kritiek onder de voorgaande middelen. Verder houdt verzoekster voor dat zij, haar partner en diens kinderen een echt en hecht gezin vormen.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat zij in België een gezinsleven of een privéleven zou onderhouden dat bescherming geniet van artikel 8 EVRM. Evenmin toont zij aan dat de verwijdering uit België een schending zou uitmaken van dit gezins- of privéleven.

"Het begrip 'gezinsleven'. In het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHAM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHAR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze lot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie" (R.V.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010).

Verzoekster kan niet dienstig verwijzen naar zijn voorgenomen huwelijk met dhr. R.G. (...) en het feit dat zij met hem een 'werkelijk koppel' vormt.

Terwijl de verwerende partij verder vaststelt dat verzoekster geen enkel concreet element aanbrengt, anders dan haar loutere bewering dat zij als het ware fungeert als een moeder voor de twee minderjarige kinderen van dhr. G. (...).

Verwerende partij laat verder gelden dat artikel 8 EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

1. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verwerende partij laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft verzoekster voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. "

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekster beperkt zich tot de loutere bewering dat de handicap van de dochters van dhr. G. (...) een hinderpaal zou vormen voor de uitbouw van haar vermeende gezinsleven elders, doch blijkt in gebreke dit aan de hand van enig concreet element te staven. De verwerende partij merkt op dat verzoekster vooreerst niet aantoont welke concrete zorgbehoefte er bestaat in hoofde van de dochters van dhr. G. (...), terwijl zij verder niet aantoont dat de zorg en begeleiding welke de dochters van dhr. G. (...) zouden behoeven elders niet zou kunnen worden geboden.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve laat de verwerende partij nog gelden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanneemt dat uit art. 8 EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermogt te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T.V.R. 1994,(3), 12).

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar parter wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

"Uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op 4 april 2010. Uit het administratief dossier blijkt niet dat het eerder bevel van 4 april 2010 werd aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door de verzoekende partij. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekende partij niet en levert voor haar geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 april 2010 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen wettig belang heeft bij de vordering (RvS 15 september 2003, nr.122.790). In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het voorgenomen huwelijk, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de intentie om te huwen geen recht op verblijf opent. Bovendien werd de huwelijksvoltrekking geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand wegens schijnhuwelijk. De advocaat van de verzoekende partij stelt wel dat er een consultatie is geweest aangaande de opportuniteit om een beroep in te stellen bij de rechtbank van eerste aanleg tegen de beslissing waarbij het voorgenomen huwelijk als schijnhuwelijk wordt beschouwd. Op heden dient echter te worden vastgesteld dat niet wordt aangetoond dat er al een beroep zou zijn ingediend en hoe dan ook dient tevens te worden vastgesteld dat een bestuursbeslissing geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet tot het tegendeel wordt bewezen. In casu kan op heden niet gesteld worden dat de beslissing waarbij het huwelijk als schijnhuwelijk wordt beschouwd onwettig is. zodat het in deze stand van het geding hoegenaamd niet zeker is dat verzoeker wel zal kunnen huwen.

Zo later zou blijken dat de voormelde beslissing behept is met een onwettigheid en dat er geen reden meer is om zich te verzetten tegen het voorgenomen huwelijk, dan kan de verzoekende partij nog steeds het Belgische grondgebied betreden niet het oog op het voorgenomen huwelijk, vermits het thans bestreden bevel geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied te betreden. De verzoekende partij toont niet aan dat zij over het rechtens vereiste belang beschikt. " (R.v. V. nr. 62.291 van 28 mei 2011)

Er dient te worden benadrukt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St. nr. 159.485 dd. 01.06.2006).

“Overwegende dat het handhaven van de verblijfsreglementering, door een bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat de betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 7 van de Vreemdelingenwet voldoet, op zichzelf geen schending van artikel 8 noch 12 EVRM inhoudt ; dat de verzoekende partij zich in november 2005 in het kader van haar voorgenomen huwelijk met een vervallen paspoort zonder visum bij de stad Oostende blijkt te hebben aangeboden, hetgeen zij overigens niet betwist ; dat een voorgenomen huwelijk de vreemdeling niet vrijstelt van de plicht om over de door de Vreemdelingenwet vereiste documenten inzake binnenkomst en verblijf te beschikken”.(R.v.St. nr. 189.171 dd. 23.12.2008) Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen. ” (R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

Verzoekster slaagt er geenszins in aan te tonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Op heden kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster volstrekt illegaal in het Rijk verblijft, en er werd haar dan ook geheel terecht bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Verzoeksters vage beschouwingen missen duidelijk feitelijke en juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts merkt de verwerende partij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Waar de verwerende partij in haar nota voorhoudt dat de verzoekende partij niet aantoont dat *“zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden”* en dat zij zich beperkt tot *“de loutere bewering dat de handicap van de dochters van dhr. G. een hinderpaal zou vormen voor de uitbouw van haar vermeende gezinsleven elders”*, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing slechts zeer summier motiveert omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij en haar partner en diens kinderen. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij slechts dat *“Betrokkene [...] een huwelijksdossier [heeft] ingediend bij de stad Antwerpen samen met een man van Belgische nationaliteit (R.G. (...), geboren op (...))» Op 20.08.2012 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. De burgerlijke stand van Antwerpen bevestigt dat tot op heden geen nieuwe huwelijksaangifte werd gedaan. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf.”* Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verwerende partij op de hoogte was of minstens op de hoogte diende te zijn van het gegeven dat de verzoekende partij een feitelijk gezin vormde met G. en diens kinderen nu het administratief dossier een kopie bevat van het verslag van het interview van 23 mei 2012 van de verzoekende partij en haar partner naar aanleiding van hun voorgenomen huwelijk waarin beide partners de gezinssituatie duidelijk uiteenzetten en uitdrukkelijk hun bezorgdheid uiten omtrent de handicap, meer bepaald het autisme, van de dochter van de partner van de verzoekende partij. Zo stelt de verzoekende partij over de kinderen: *“ik heb medelijden met de kinderen. Ze zijn psychisch niet helemaal in orde. De oudste heeft geen kans op verbetering”* en *“ik ben bezorgd om hen, vooral om de oudste. Want zij heeft meer hulp en aandacht nodig”* en *“ze hebben hulp nodig”*. De partner van de verzoekende partij verklaarde in dit zelfde interview omtrent zijn oudste dochter: *“ze is autistisch en zit in een type 2-school. Ze is 7, maar verstandelijk slechts 3 jaar.”* Het administratief dossier bevat tevens een attest van gezinssamenstelling, weliswaar daterend van na de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat de verzoekende partij samenwoont met haar partner en diens twee dochters op hetzelfde adres. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij het bestaan van het feitelijk gezin heeft nagegaan voor het nemen van de bestreden beslissing ondanks het gegeven dat de verzoekende partij en haar partner dit duidelijk op voorhand hadden ter kennis gebracht aan de verwerende partij. In casu is dit onzorgvuldig.

Gelet op het voorgaande acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verzoekende partij mocht verwachten dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing zou uitspreken omtrent haar gezinsleven en zou motiveren aangaande de bezorgdheid van harentwege omtrent de aan autisme lijdende dochter van haar partner. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat de verwerende partij zich uitsprak over het feitelijk gezin of over de door de verzoekende partij en haar partner aangevoerde mogelijke hinderpaal voor het leiden van een gezinsleven elders, namelijk de beperking van het kind, terwijl er duidelijke indicaties waren in het dossier die hen tot een motivering omtrent deze elementen zouden moeten hebben bewogen. Ook omtrent het beroep ingediend tegen de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen het huwelijk te voltrekken vermeldt de bestreden beslissing niets, terwijl deze beslissing genomen werd hangende het beroep. Louter ten overvloede kan er op gewezen worden dat de verzoekende partij ter terechtzitting bij monde van haar advocaat stelt dat de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 15 april 2013 haar beroep tegen de weigering van de huwelijksvoltrekking heeft ingewilligd en dat zij het vonnis neerlegt.

Een schending van de motiveringsplicht, samengelezen met de zorgvuldigheidsplicht en artikel 8 EVRM wordt aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN